

forsikring; jeg skal kun udtale, at det er min Opfattelse, saa vidt jeg kender Stemningen ude i Landet, at der er et meget stort Flertal i Befolkningen, som mener, at vi maa gaa den Vej med Hensyn til dette Spørgsmaals Løsning, altsaa en almindelig Folkeforsikring. Jeg er overbevist om, at man fra Befolkningens Side er villig til at yde meget betydelige Ofre, hvis man saa er i Stand til at løse denne meget store, men ogsaa meget vanskelige Opgave. Det, det først og fremmest kommer an paa med Hensyn til dette Spørgsmaal, er, at det, naar Oplysninger fremkomme fra den Kommission, der overvejer Spørgsmaalet, bliver grundigt debatteret omkring i Landet ved politiske Møder, saa man kommer til Klarhed over, hvad det egentlig kommer til at dreje sig om; men paa det nuværende Tidspunkt at lægge det for Had tror jeg, man skal vogte sig for. Jeg er som sagt overbevist om, at der i Befolkningen er en betydelig Stemning for at yde store Ofre, hvis denne Opgave kunde løses. Men skulde man ved Siden af en saadan Forsikring have alle mulige Forsikringer af anden Slags, vilde man hurtigt blive klar over, at en stor Mængde Familier i dette Land umuligt kunde udrede de Bidrag, der vilde blive Tale om, og derfor maa vi overveje ved hvert enkelt socialt Lovforslag, vi faa forelagt her i Tinget, hvilke Veje der er at gaa. I dette Tilfælde mener jeg, at Lovforslaget har fundet det rigtige, naar det foreslaas, at man her maa gaa Forsørgelsesvejen. Det, der vel allermest har givet Stødet til, at dette Lovforslag i det hele er kommet frem, er temmelig sikkert den Lovgivning, vi i alt Fald foreløbig afsluttede i 1908 om Børn udenfor Ægteskab, hvorved de bleve betydeligt bedre stillede, end de havde været hidtil. Det er temmelig sikkert gaaet op for de fleste, at det i Længden ikke gaar an og ikke er moralsk forsvarligt, at disse Børn skulle stilles paa en bedre og gunstigere Maade end de, som ere fødte indenfor Ægteskabet. Derfor har den Lovgivning, vi her staa overfor, min varmeste Sympati, og det har den haft fra det Øjeblik, jeg i det hele taget kom til at syle med dette Spørgsmaal. Jeg vil haabe, at det ogsaa ved forenede Bestræbelser fra samtlige politiske Partiers Side skal kunne lykkes at føre denne Sag igennem. Det er strengt nok, det vide vi allesammen, naar Børn i en ung Alder miste deres Fader eller Moder, det kunne de tidt komme til at lide under hele Livet igennem. Jeg mener da, at vi

her fra Samfundets Side bør træde hjælpende til, saaledes at de ikke, ved Siden af at de skulle bære Sorgens tunge Aag, stadig skulle gaa i Ængstelse for, at de ikke skulle have det allermindste til Livets Ophold.

Lovforslagets enkelte Paragraffer skal jeg ikke komme vidtløftigt ind paa, idet jeg kun vil gøre nogle Bemærkninger om de Paragraffer, hvor jeg mener Grundprincipperne ligge, og hvor jeg mener, man mulig kunde træffe en anden Ordning end Forslagets, saaledes som det er fremsat af den højtærede Indenrigsminister. Det, der omtales i § 1, er altsaa det centrale, at vi med Hensyn til det foreliggende Lovforslag skulle gaa Forsørgelsesvejen, og at man skal benytte det frie Skøn. Jeg maa sige, at jeg med Hensyn til begge Dele kan give Forslaget min Tilslutning. Jeg tror, at det vilde være meget uheldigt og ogsaa paa mange Maader forbundet med store Vanskeligheder, hvis man skulde ind paa at indføre faste Takster. Jeg tror, at der er saa mange forskellige Ting, som maa tages med i Betragtning, at det er en Nødvendighed, at det frie Skøn bliver raadende paa dette Omraade; Forsørgerens Alder kan f. Eks. komme til at spille en stor Rolle, ligeledes Forsørgerens Arbejdsevne og det samlede Børneantal, saaledes som det ogsaa staa anført i § 2. Det er klart, at ved Bedømmelse af, hvor stor en Understøttelse vedkommende Enke eller Enkemand skal have, spille disse Forhold en uhyre vigtig Rolle i de enkelte Tilfælde. Jeg skal tillade mig at læse et Par enkelte Linier op af § 2, hvor det hedder: „Ved den nærmere Fastsættelse af det offentlige Underholdsbidrag skal det iagttages, at Barnets Forsørgelse bør ske i Overensstemmelse med den paagældende Enkes eller Enkemands Livsforhold, dog saaledes at den er forsvarlig og ikke ringere end i gode Plejehjem paa det Sted eller den Egn, hvor Barnet forsørges“ o. s. v. Det er, saa vidt jeg ved, en Afskrift af en Bestemmelse i Loven om Underholdsbidrag til Børn udenfor Ægteskab, men jeg tror, at man maa gøre en Bemærkning her netop om denne Bestemmelse: „i Overensstemmelse med den paagældende Enkes eller Enkemands Livsforhold“. Der er nemlig en stor Forskel paa denne Lovgivning her og paa den Lov, vi fik i 1908; da var der Tale om, at den enkelte Person skulde yde Bidrag til det enkelte Barn, hvorimod det her er Kommunerne, som maa træde til, og derfor er det min Me-